

REGELE MAGICIAN

al doilea volum al seriei MAGICIENII

LEV GROSSMAN

Traducere din limba engleză

OANA CHIȚU

LEV GROSSMAN, scriitor și jurnalist american, s-a născut la 26 iunie 1969 și a crescut în Lexington, o suburbie liniștită a Bostonului. A studiat literatura la Harvard și a absolvit în 1991. Câțiva ani mai târziu, a început un doctorat în literatură comparată la Yale. După trei ani a realizat că domeniul nu i se potrivește și a abandonat studiile. A lucrat ca editor pentru mai multe publicații online și a început să scrie recenzii și articole pentru diverse cotidiane și reviste, printre care *Village Voice*, *Entertainment Weekly*, *Time Out New York*, *Salon.com* și *New York Times*. În 2002 s-a angajat la prestigioasa publicație *Time*, devenind în scurt timp liderul rubricii de recenzii de carte.

A lansat primul roman, *Warp*, în 1997. În 2004 a apărut thrillerul literar *Codex* (Nemira, 2010), devenit în scurt timp bestseller internațional publicat în treisprezece țări. *Magicienii*, apărut în august 2009, a urcat rapid în topul *New York Times* al celor mai bine vândute cărți. Trilogia MAGICIENII mai cuprinde volumele *The Magician King* (2011) și *The Magician's Land* (2014).

NEMIRA

CAPITOLUL I

CAPITOLUL 1

Quentin călărea o iapă cenușie, cu șosețele albe, numită Neînfricata. Tânărul purta cizme negre, din piele, până la genunchi, ciorapi de culori diferite și o manta lungă, bleumarin, împodobită cu o broderie bogată din perle naturale și fir de argint. Pe cap avea o cunună din platină. O sabie lucitoare, așezată pe-o parte, i se lovea de picior – spada nu era din cele convenționale, adevărate, realmente utile într-o bătălie. Era zece dimineața, într-o zi caldă și înnorată de august. Quentin întruchipa tot ce ar fi trebuit să însemne regele din Fillory. Vâna un iepure vrăjit.

Alături de Regele Quentin se afla o regină: Regina Julia. Înaintea lor mergea un alt cuplu regal, Janet și Eliot – tărâmul Fillory avea în total patru conducători. Călăreau de-a lungul unei cărări de pădure arcuite sus de tot, presărată cu frunze galbene, așternute în modele așa de bine orânduite că parcă ar fi fost aranjate de mâna unui florar. Cei patru se deplasau în liniște, încet, împreună, dar fiecare adâncit în gândurile lui, cu privirea pierdută în adâncurile verzi și văratice ale pădurii.

Era o liniște relaxată. Totul era relaxat. Nimic nu le părea dificil. Visul devenise realitate.

– Stop! a zis Eliot, din fruntea călăreților.

S-au oprit cu toții. Calul lui Quentin nu și-a încetat trapul în același timp cu ceilalți – Neînfricata a ieșit puțin din rând și a mai parcurs jumătate din cale înainte ca tânărul să o liniștească și să se oprească măcar pentru o amărâtă de clipă.

Era rege în Fillory de doi ani și încă habar n-avea să călărească.

– Ce-i? a strigat el.

S-au oprit cu toții o clipă. N-aveau de ce să se grăbească. Neînfricata a pufnit o dată în liniștea din jur: un soi de dezgust cabalin semet față de oricare ar fi fost planul pe care oamenii credeau că-l urmează.

– Mi s-a părut că am văzut ceva.

– Încep să mă întreb, a zis Quentin, dacă e măcar posibil să iei urma unui iepure.

– E iepure-de-câmp, l-a corectat Eliot.

– Tot aia.

– Ba nu e. Iepurii-de-câmp sunt mai mari. Și nu trăiesc în vizuini, ci își construiesc cuiburi în câmp deschis.

– Nu începe iarăși, au zis la unison Julia și Janet.

– Uite care e adevărata întrebare, a continuat Quentin. Dacă urecheatul ăsta chiar poate vedea viitorul, oare nu știe deja că noi încercăm să-l prindem?

– Poate prevedea viitorul, a răspuns Julia, încet, de lângă el. Dar nu-l poate schimba. Voi trei vă certați tot așa și când erați la Brakebills?

Tânăra purta o rochie neagră, sepulcrală, de călărie și o manta cu glugă, de asemenea neagră. Se îmbrăca mereu în negru, ca și cum ar fi fost în doliu, chiar dacă Quentin nu

se putea gândi la nicio persoană pe care Julia să o fi jelit. Simplu, ca și cum ar fi atras atenția unui ospătar, fata a chemat la ea o pasăre mică, ce i-a aterizat pe încheietură și apoi a ridicat zburătoarea la ureche. Ființa a ciripit și a cântat ceva, iar tânăra i-a făcut semn din cap și pasărea a zburat.

Nu observase nimeni, în afară de Quentin. Julia primea mereu mici mesaje secrete de la animalele vorbitoare. Era ca și cum tânăra s-ar fi aflat pe o altă rețea de comunicare față de ei.

– Ar fi trebuit să ne lași să-l aducem pe Jollyby, a zis Janet.

Tânăra a căscat, ținându-și dosul palmei la gură. Jollyby era Maestrul Vânătorii la Castelul Whitespire, unde trăiau cu toții. El organiza, de regulă, asemenea excursii.

– Jollyby e grozav, a zis Quentin, dar nici măcar el nu ar putea să dea de urma unui iepure în pădure. Fără câini. Când nu e pic de zăpadă.

– Da, dar Jollyby are gambe foarte bine dezvoltate. Îmi place să le admir. Poartă pantalonii atât de strâmți.

– Și eu port colanți, a replicat Quentin, prefăcându-se jignit. Eliot a pufnit în râs.

– Îmi imaginez că trebuie să fie prin apropiere.

Eliot continua să privească printre copaci.

– Știe totul despre cum să păstreze distanță și alte trucuri. Nu-l poți ține pe omul ăla prea departe de o vânătoare regească.

– Ai grijă ce vânezi, a zis Julia, că s-ar putea să-l prinzi.

Janet și Eliot s-au privit: Julia le furnizase încă o perlă obscură de înțelepciune. Dar Quentin s-a încruntat. Julia avea dreptate, în felul ei.

Quentin nu fusese rege dintotdeauna; nici în Fillory și nici în altă parte. De fapt, niciunul dintre ei nu fusese. Tânărul crescuse ca o persoană obișnuită din Brooklyn, fără legături cu magia sau cu regalitatea, într-o lume pe care, în

ciuda a tot ceea ce știa, o credea încă a fi cea reală. Considerase că Fillory e un univers ficțional, un tărâm vrăjit, care servea doar drept punct de plecare pentru o serie de romane de aventuri, pentru copii. Dar apoi învățase să facă magie la un colegiu secret, numit Brakebills, iar el și prietenii lui descoperiseră că Fillory era cât se poate de real.

Nu era ceea ce se așteptaseră să fie. Regatul se dovedise a fi un loc mult mai macabru și periculos în viața reală, decât în cărți. Lucruri rele, oribile, se petrecuseră acolo. Oameni fuseseră răniți sau uciși ori chiar mai rău decât atât. Quentin se întorsese rușinat și disperat pe pământ. Părul îi albise.

Apoi, alături de ceilalți, se pusese din nou pe picioare și reveniseră în Fillory. Își confruntaseră temerile și pierderile suferite, ocupaseră locurile pe cele patru tronuri din Castelul Whitespire și fuseseră investiți regi și regine. Și era minunat. Uneori, lui Quentin nu-i venea să creadă că el supraviețuise când Alice, fata pe care o iubea, murise. Îi venea dificil să aprecieze toate lucrurile bune pe care le avea acum, din moment ce Alice nu trăise ca să le vadă.

Dar n-avusese încotro. Altfel, pentru ce fusese sacrificiul ei? Quentin și-a desfăcut arcul și s-a ridicat în scări, privind în jur. Genunchii i-au trosnit amorțiți. Nu se auzea nimic, în afară de foșnetul slab al frunzelor ce cădeau printre alte frunze.

O ființă mică și rapidă ca un glonț, cenușiu-maronie, a sclipit pe cărare, la vreo treizeci de metri în fața lor, dispărând în tufișuri, cu viteză maximă. Cu o mișcare rapidă și unduitoare, care-l costase multe ore de exersat, Quentin a potrivit o săgeată în arc și a tras. Ar fi putut folosi o săgeată vrăjită, dar nu părea *fairplay*. A țintit ceva timp, trăgând de coarda arcului, apoi i-a dat drumul. Săgeata s-a împlântat în solul argilos până la pene, chiar acolo unde se

aflaseră lăbuțele lucitoare ale iepurelui, cu câteva secunde înainte.

– Pe-aproape, a zis Janet, inexpresivă.

N-aveau cum să prindă chestia aia niciodată.

– Hai, fă-mi pe plac, bine? a strigat Eliot. Da!

Și-a înfipt pintenii în armăsarul lui negru care a nechezat și s-a întors, ascultător, bătând aerul cu copitele înainte de a se avânta pe cărarea din pădure, pe urma iepurelui. Trosnetul care-i însoțea goana prin codru s-a stins imediat. Crengile au revenit la loc, ca împinse de un resort, în urma lui și au rămas nemișcate. Eliot nu se pricepea la călărie.

Janet l-a urmărit cum se îndepărtează.

– Hiii, Silver, a făcut ea. Ce mama naibii căutăm aici?

Era o întrebare justificată. Scopul nu era capturarea iepurelui. Obiectivul lor era să... care era? Ce căutau? La castel, viețile lor erau pline de plăceri. Exista acolo un personal care avea grijă ca fiecare zi a existenței lor să fie absolut perfectă. Se simțeau ca singurii oaspeți dintr-un hotel de douăzeci de stele, din care nu erau nevoiți să plece niciodată. Eliot se simțea ca în rai. Găsise acolo tot ce iubise la Brakebills – vinul, mâncarea, eticheta – fără pic de efort. Eliot adora să fie rege.

Și lui Quentin îi plăcea, dar nu avea liniște. Căuta altceva. Nici el nu știa ce anume. Dar când Iepurele Vizionar fusese observat în zona metropolitană a Whitespireului, a știut de îndată că își dorește o zi liberă de la repaus. Voia să-și încerce norocul.

Iepurele Vizionar era una dintre Bestiile Unice din Fillory. Existau câteva zeci – Bestia Călătoare, care îi îndeplinise odată trei dorințe, Marea Pasăre a Păcii, o ființă dizgrațioasă, incapabilă de zbor, ca un cazuar, care putea

opri o bătălie făcându-și apariția între cele două armate adverse. Nu exista decât câte un exemplar din fiecare, fiecare având un dar special. Supraveghetorul Nevăzut era o șopârlă uriașă care te putea face invizibil timp de un an, dacă asta era ceea ce îți doreai.

Oamenii le zăreau arareori, darămite să le mai și prindă, așa că se crease multă vâlvă în jurul lor. Nimeni nu știa de unde vin și care era scopul lor, dacă aveau vreunul. Existaseră dintotdeauna, ca o trăsătură permanentă a peisajului vrăjit din Fillory. Aparent, creaturile erau nemuritoare. Darul Iepurelui Vizionar era să prezică viitorul oricui l-ar fi prins; sau cel puțin așa spunea legenda. Nu mai fusese capturat de secole.

Nu că viitorul ar fi reprezentat o problemă urgentă în acel moment. Quentin credea că are o idee destul de clară despre ce îl aștepta și că n-avea să se deosebească prea mult de prezent. Viața era bună.

Luaseră mai devreme urma iepurelui, când dimineața era încă crudă și umedă de rouă, și porniseră călare cântând refrenul „Kill the Wabbit“, pe melodia din „Cavalcada Walkiriilor“, încercând să imite cât mai bine vocea lui Elmer Fudd. De atunci, animalul îi purtase cale de mulți kilometri prin pădure, oprindu-se și zbughind-o, săltând și frânând, ascunzându-se în tufișuri și apoi tăindu-le mereu calea.

- Nu cred că se mai întoarce, a zis Julia.

Nu vorbea prea mult. Iar dintr-un motiv sau altul renunțase în mare parte la formele contrase.

- Păi, dacă nu putem da de urma iepurelui, măcar îl putem găsi pe Eliot.

Janet i-a dat pînteni armăsarului, ieșind de pe potecă și intrând printre arbori. Tânăra purta o bluză decoltată, de un verde forestier, și pantaloni de piele, pentru călărie,

bărbătești. Gustul ei pentru îmbrăcămintea bărbătească făcuse obiectul bârfei de la curte, în acel an.

Julia nu călărea un cal, ci un patruped enorm și blănos, pe care ea îl numea zibetă, și care arăta ca o zibetă obișnuită, lunguiață și cafenie și oarecum felină, cu un spate mlădios, doar că avea dimensiunea unei cabaline. Quentin bănuia că ființa avea darul vorbirii – ochii ei străluceau cu ceva mai multă inteligență decât ar fi trebuit să aibă și mereu părea să le urmărească discuțiile cu prea mare interes.

Neînfricată nu voia să o urmeze pe zibeta care emana un miros moscat, deloc cabalin, dar iapa a făcut ceea ce i s-a spus, deși a trecut la un trap îmbufnat și scortșos.

- Nu am văzut nicio driadă, a remarcat Janet. Am crezut că le vom întâlni.

- Nici eu, a răspuns Quentin. Nu le mai vezi în Pădurea Reginei.

Ce păcat! Îi plăceau driadele, nimfele misterioase care vegheau asupra stejarilor. Chiar te simțeai ca într-o lume magică atunci când o femeie frumoasă, purtând o rochie minusculă făcută din frunze, sărea din vreun copac.

- Mă gândeam că poate ne-ar ajuta să-l prindem. Nu poți chema sau invoca una, Julia?

- Le poți chema cât vrei, tot n-o să vină.

- Îmi petrec suficient timp ascultând cum se plâng de alocarea terenurilor, a comentat Janet. Și unde se află acum, dacă aici nu sunt? Există vreo altă pădure mai cool, mai magică, în care bântuie cu toatele?

- Nu sunt fantome, a zis Julia. Sunt spirite.

Caii au pășit cu grijă deasupra unei berme prea drepte pentru a fi naturală. Probabil că întăritura era rezultatul unei lucrături antice.

– Poate le putem convinge să rămână, a zis Janet. Să le giferăm niște stimulente. Sau să le oprim pur și simplu la graniță. E de căcat că nu mai e nicio driadă în Pădurea Reginei.

– Baftă! a replicat Julia. Driadele se luptă. Pielea lor e ca lemnul. Și au bastoane.

– N-am văzut niciodată o driadă luptându-se, a remarcat Quentin.

– Asta pentru că nimeni nu e suficient de prost ca să se bată cu ele.

Recunoscând o replică bună de final, zibeta a ales acel moment să se avânte înainte. Doi stejari robuști s-au dat la o parte, permițându-i Juliei să treacă printre ei. Apoi și-au reluat poziția, obligându-i pe Quentin și pe Janet să-i ocolească.

– Auzi la ea! a spus Janet. S-a integrat perfect. Mi s-a acrit de atitudinea ei de sunt-mai-mult-de-a-locului-decât-voi. Ai văzut-o cum vorbea cu pasărea aia?

– Oh, las-o în pace, a replicat Quentin. E în regulă.

Dar dacă era să fie complet sincer cu sine, Quentin era aproape sigur că Regina Julia era departe de a se simți în regulă.

Julia nu învățase magia ca ei, pe calea sigură, în cadrul sistemului organizat de la Brakebills. Ea și Quentin merseseră împreună la liceu, dar ea nu fusese admisă la Brakebills, așa că devenise o vrăjitoare amatoare: învățase pe cont propriu, din afară. Ceea ce practica ea nu era magie oficială, instituționalizată. Îi lipseau multe cunoștințe de bază, iar tehnica era atât de neglijentă și de dezordonată că uneori tânărului nici nu-i venea să creadă că funcționa.

Dar fata cunoștea lucruri pe care Quentin și ceilalți nu le știau. Nu beneficiase de sistemul de la Brakebills care se asigurase, timp de patru ani, că toți urmau calea bătătorită. Tânăra vorbea cu oameni de care Quentin nici nu s-ar fi

apropiat, experimentase acolo unde profesorii îi impuseseră băiatului limite. Magia ei era ca un diamant cu fațete ascuțite și ciobite, ce nu fuseseră niciodată șlefuite. Avusese parte de un alt soi de educație, iar asta o făcea specială. Vorbea diferit. Brakebills îi învățase pe ei, restul, să fie șireți și ironici la adresa magiei, dar Julia lua totul în serios. Adoptase goticul pe de-a-întregul, îmbrăcându-se într-o rochie neagră, de nuntă, și conturându-și ochii tot cu negru. Lui Janet și lui Eliot li se părea amuzant, dar lui Quentin îi plăcea. Se simțea atras de ea. Era bizară și enigmatică, iar Fillory îi făcuse pe restul, inclusiv pe Quentin, al dracului de optimiști. Tânărului îi plăcea că Julia nu era tocmai în regulă și nu-i păsa de cine remarcă asta.

Locuitorii din Fillory o aveau și ei la inimă. Julia întreținea o relație specială cu ei, mai ales cu cei mai exotici, cu spiritele și cu forțele naturii, cu duhurile și chiar cu ființele mai ciudate și mai extreme – un element de straniețe, aflat în zona ambiguă dintre biologic și magie. Julia era regina lor vrăjitoare, iar ei o adorau.

Dar educația Juliei avusese un preț. Era greu să-ți dai seama despre ce anume era vorba, dar își lăsase amprenta asupra tinerei. Nu părea să mai dorească sau să aibă nevoie de compania altor oameni. Chiar și în toiul unui dineu, al unui bal sau al unei conversații, fata își pierdea interesul și pleca pur și simplu. Se întâmpla din ce în ce mai des. Quentin se întreba uneori cât de scumpă îi fusese educația și cum plătise, dar de fiecare dată când deschidea subiectul, Julia evita discuția. Alteori se întreba dacă nu cumva se îndrăgostea de ea. Din nou.

Din depărtare s-a auzit un corn de vânătoare – trei note limpezi și cristaline, înăbușite de liniștea grea a pădurii. Eliot dădea alarma de vânătoare.

N-o fi fost el Jollyby, dar sunetul era îndeajuns de credibil. Nu-i prea păsa lui de proiectele de lege, dar Eliot era meticolos când venea vorba despre eticheta de la Curte, care includea respectarea întocmai a protocolului fillorian de vânătoare. (Cu toate că actul uciderii i se părea dezgustător, iar de obicei reușea să-l ocolească.) Alarma a fost suficientă pentru Neînfricata. Iapa s-a scuturat, ca electricizată, așteptând permisiunea să o ia la goană. Quentin a rânjit spre Janet, iar fata i-a întors zâmbetul entuziast. Tânărul a strigat ca un cowboy, a dat pinteni calului și pe-aici ți-e drumul.

Era incredibil de periculos, ca o cursă cu un *landspeeder*, la viteză maximă. În fața ta se deschideau pe neașteptate șanțuri, iar crengile mai joase se întindeau de nicăieri încercând să-ți reteze capul (nu la propriu, bineînțeles, deși nu erai niciodată sigur cu unii dintre arborii aceia bătrâni și răsuciți). Dar, la dracu', pentru ce exista magia de vindecare? Neînfricata era pursânge. Porniseră și se opriseră toată dimineața, iar iapa era nerăbdătoare să i se dea frâu liber.

Oare cât de des i se întâmpla lui Quentin să se supună vreunui risc? Când făcuse o vrajă ultima dată? N-ar fi putut spune că viața lui era presărată de pericole. Zăceau pe perne cât era ziua de lungă și-și beau mințile în timpul nopții. De la o vreme, de fiecare dată când se așeza, avea loc o întâlnire dubioasă între abdomenul lui și catarama curelei. Probabil că se îngrășase cam șase kilograme de când urcase pe tron. Nici nu era de mirare că regii erau reprezentați așa de grași în picturi. Acum erai prințul Valiant, iar în clipa următoare te transformai în Henric al VIII-lea.

Janet a ieșit de pe potecă, ghidată de notele înfundate ale cornului. Copitele cailor răsunau plin pe solul argilos și bătătorit al pădurii. Tot ce însemnau răsfățul vieții de la Curte, siguranța și confortul neîntrerupt au dispărut pentru o clipă. Trunchiuri de copaci, măracini, șanțuri și ziduri vechi de piatră treceau vâjâind și dispăreau în urma lor. Când stăteau sub soarele cald, când intrau în umbra răcoasă. Torentul de frunze galbene rămânea suspendat în aer, oprit de viteza trecerii lor. Quentin a ales momentul potrivit și, când au ajuns într-un loc deschis, s-a întors larg spre dreapta și pentru o bună bucată de vreme au călărit umăr la umăr, dând sălbatic pinteni cailor.

Apoi, deodată, Janet s-a oprit. Quentin a adus-o cât a putut el de iute pe Neînfricata la pas și a întors-o, gâfâind. Tânărul spera ca armăsarul fetei să nu se fi accidentat. A mai durat cam un minut până să ajungă la ea.

Janet ședea nemișcată și dreaptă în șa, privind cu ochii mijiți în lumina întunecată a după-amiezii din pădure. Nu se mai auzea nicio chemare.

– Ce-i?

– Mi s-a părut că am văzut ceva, a răspuns tânăra.

Quentin a privit și el cu atenție. Parcă se zăreau niște forme.

– Ți-e Eliot?

– Ce mama dracului faci? a zis Janet.

Quentin a sărit din șa, și-a scos iar arcul și a potrivit o altă săgeată. Janet conducea caii în timp ce el înainta. Tânărul o auzea rostind o mică vrajă de apărare, o magie ușoară de tipul gardă-scut, pentru orice eventualitate. Quentin simțea mica încărcătură electrică.

– Rahat! a zis el gâtuit.